

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

Α.Μ. ... 1^ο Γ.Ε.Π. Ιωαννίνων ... Έτος ...

Επώνυμο ... Ζαΐμη

Όνομα ... Δημήτρα Αναστασία

Μάθημα ... 1^η Θεματική Περίοχη ... Εξεταστική περίοδος ...

Πάτρα ...

Στου παππού μου, Δημήτρη.

Το κακό μας η φύση του, φάνετα να υψώρεε, να κεντρίζει το ενδιαφέρον και να μας απασχολεί βουν ανδρώπια, βλεπόμενα όντα από την βάρεια, λαυπερή ή ίδως εμονιόγενη- αρχαιότητα. Πάνω στην παρατήρηση του κακού φύσια, ανδρών διάφορες απόψεις τόσο για την αιτία ύπαρξης του, τους βιοτικούς που αυτό επιτελούσε η οικία και τον αυστηρό ορισμό του, τη φύση του, την ουσία που το καθιστούσε κάθε μοναδικό και ξεχωριστό.

Σειμνώντας από του Ρουβίω που επιχειρεί να μας δώσει για απαιτητή- ή μάλλον καλύτερα ερμηνεία- για το θέμα, βρισκόμαστε "απαχέτωτοι" με την ανδρώπια φύση ^{για του Ρουβίω} και την εξέλιξη της κοινότητας, μέσω της οποίας γεννιέται άλλωστε το ίδιο το κακό. Ο άνθρωπος, απόλυτα αδύος και αγνός, σε αυτό που θα αναφέρεται "φύσικη κατάσταση", βει σε απόλυτη αρμονία με το περιβάλλον και τους όποιους του χωρίς τίποτα να παρεμποδίζει την άμεση εξέλιξη και εξάρτηση των γεν από τα δε. Με την δημιουργία σταδιακά των κοινωτικών και την οριστική ανάπτυξη και απομάκρυνση από την ευτυχή κατάσταση ισορροπίας (όπου να γεν είχαν αναπτύξει οι πρώτες κοινότητες, ~~χωρίς όμως να υπήρχε~~ ^{δεν υπήρχε όμως απόλυτη} ρήξη με την φύση και κλιματική). Το κακό εμφανίζεται. Και λέγοντας κακό, με τους όρους του Ρουβίω, εννοώ το αρνητικό συναισθημα, που προκύπτει κατά κύριο λόγο από την σύγκριση μας με τους όποιους.

ή την ιδιοκτησία

Ο φόβος, η φιλαυτία ή ο εγωισμός, η φатаλισμός, ή η απλή, μη καυία.
Μιλάγε για ένα κακό λογόν που δεν προήρχε, για προέκυψε μέσα από "τις
καλύπτους κατακτήσεις" και από το οποίο φαίνεται ιδιαίτερα δύσκολη η διαφυγή,
αν πραγματικά θεωρούσαμε πως ο άνθρωπος "έδεξε τον εαυτό του στο χείλος του
χρέφου". Η ίδια η κοινότητα, που μοιάζει τόσο επαναστητική, όχι μόνο για την επιβίω-
ση του ανθρωπίνου γένους για και για την ίδια την πρόοδο του, γεννά - κυρίως
χρηστό ή επιλογή - πλάνος "χρησιμίου αναδιοργανώσεων".

As ηνν ξεκινάμε πως, η διεφθαρμένη ^{κοινωνία} του Παρισίου ήταν αυτή που
"κινάμασε" τον Ρουσσώ στην πλήρη απομόνωση. Γι' αυτόν σαν ανθρωπίνου γένους
φαστάρχε οριστικά και αμετάκλητα διεφθαρμένοι, έργα της γνώσης των γύρω
μας, να καταρραφώμαστε τις ικανότητές μας, όπως η νόση, να διαχειριζόμαστε με
τον χειρότερο τρόπο χημά εοσμένα από την φύση, όπως η "επικρατούσα" ελευ-
θερία και κινώποροι να διακρίνουμε την διαφορά του "είναι" από το "φαίνεσθαι".
Ταπεινωμένοι.

Υστερα, έρχεται η Αρετή. Με αγάπη στον Αριστοτέλη, θα μας πει πως η κοινότητα
είναι απαραίτητη για τον άνθρωπο που είναι κατέξοχην κοινωτικό ον και πως
από αυτή πηγάζουν πολλά καλά. Το πρόβλημα εδώ έγκειται στον τύπο του
καθεστώτος που διαχειρίζεται και επομένως οργανώνει μια ανθρωπίνη κοινότητα. Έλαμε
τα ολοκληρωτικά καθεστώτα του περασμένου αιώνα. Παρατηρούμε με άγριο τρόπο
κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των καθεστώτων αυτών που φαίνεται να φέρουν το
'κακό'. Η ικανότητα τους, πρώτα απ' όλα να απογαυρίζουν τις γάφες που έχουν δημιουργήσει
από την πραγματικότητα. Δημιουργικό εργαλείο - τόσο για την απογα-
υρίση από το πραγματικό όσο και για το φαινόμενο της δημιουργίας ^{της} γάφας
του "Ενός" - είναι η ιδεολογία. Τα πράγματα μοιάζουν απλά με αυτό τα καδίστα
επιμύθια. Ξελέγατε κατά αξιωματικά με έπειτα κέρφαμε πάνω σε αυτό με μια
δύο εργαλείο μας την βιγνή λογική δεν επιτρέποντε στην διαίμασία αυτή
να παρεκφέρει άλλη ιδέα ή αξίωμα. Πως αποκοβόμαστε από την πραγματι-
ότητα, δεν κρινόμετε την πράξη και τα γεγονότα να μας δίδαξαν τίποτα, ιδιαι-
τερα αν αντιτίθεται στην ιδεολογία. Η πίστη σε κινή είναι απόλυτη.

Έπειτα, σε προσωπικό επίπεδο, με την βοήθεια της τρογοκρατίας, ενός "επιτακτικού" για τον σπουδαστή, αυτού που η Αρετή ονομάζει κίβη της Ιστορίας ή της Φύσης, "ποντάρουμε" στον "εσωτερικό εξαναγκασμό" του ανθρωπίνου αυτού (κίβητοι ίσως έλεγαν "μηχανισμό") που δεν μας επιτρέπει να "φάσουμε" και να "καταφάσουμε", πράγμα λυσιγένο στο μαθεύτως για να μας προωθήσει στην ιδεολογία.

Όλα αυτά είναι ενάντια στην ανθρωπινή μας φύση, για είναι πολύ σπαρακτικό και ιδιαίτερο λόγο. Γιατί εμποδίζουν την ελευθρία και την δημοκρατία. Γιατί περιορίζουν τον σπαρακτικό και φυσικό πύρο της ελευθερίας. Η απογοήωση ή η αποξένωση, είναι οι καλύτερες συνθήκες για τέτοια καθεστώτα για να απληθούν σαν υβείος και να κατακτακράξουν στην κυριολεξία την ανθρωπινή ελευθερία και βούληση, για ταυτόχρονα είναι άμεγα αποτελέσματα τους. Έγεις, όσα πολιτικά και κοινωνικά, απονομάζετε με την απογοήωση από την κοινωνία ή τον πολιτικό βίο, χάνουμε την επαφή μας με τους αγίους μας που τόσο σπαρακτικοί είναι ώστε να βρούμε την ταυτότητα μας, άρα απονομάζετε με έτοιμη ηλευθέρωση στον πραγματικό φαύλο, έτερο και "ατσάλινο" κύκλο γιας άμεγα σταθερότητας, στον κύκλο του κακού.

Και στις δύο περιπτώσεις, το κακό κινείται τόσο σε ατομικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο. Εντούτοις, αν και μιλάμε ίσως για διαφορετικούς τύπους "κακού", τα κοινά είναι αρκετά. Παρατηρούμε και στις δύο περιπτώσεις τον σπαρακτικό ρόλο που παίζει η ελευθερία. Ο Ρουβένω άλλωστε, στο Κοινωνικό Συμβόλαιο, θέτει σαν απαραίτητες προϋποθέσεις την ισοπία ή την ελευθερία. Στον Ρουβένω έπαιξε το πρόβλημα της "κατακράτησης", ~~και~~ των ανθρωπίνων κατακτήσεων όπως οι Τέλνες ή η επιστήμη. Στον Αρετή, η λογική παύει να χρησιμοποιείται ως μέσο έλεγχου ορθότητας και υπηρετεί ευνοϊκά αποπροσανατολισμού από το πραγματικό, απ' την αληθεία.

Πολλοί, κατά την γνώμη μου εύστοχα, προτείνουν πως συνέλεια του δεύτερου Λόγου του Ρουβένω, δεν είναι το Κοινωνικό Συμβόλαιο αλλά ο Αχιλλεύς, το γνωστότατο σύγγραμμα του για την εμπαιδευση. Προτείνει εκεί ένα πρότυπο διδασκαλίας: βάση του οποίου, ο μαθητής, απονομάζοντας από την αλλοτριωμένη κοινωνία, θα είναι όσο το δυνατόν πιο κοντά στον άνθρωπο της φυσικής κατάστασης, δεν θα γράβει στην ευχρησία και θα απορρίπτει το αίσθημα της φιλανθρωπίας, τις

υπερέτρου αχάνης δηλαδή για του εαυτού του. Για τον Ρουβώ τα παιδιά γενικώς
απόλυτα "καλά", "απόλυτα", αχά και αχά και είναι η υμνολογία που τα διαφέρει
από τα άλλα. Όπως επίσης για την Αρετή, η άδω νέα γεννηση βρατοδοτεί για νέα
αρετή, και είναι η μεγαλύτερη απειλή για τον ολοκληρωτικό Σουλταρισμό λοιπόν,
που για ορισμένη παιδεία, που θα κρατάει από την μεριά του Ρουβώ το αίσθημα
της αχάνης του εαυτού, όπως το συναισθήσε στη φυσική κατάσταση (και κατορθώνεται
να αποσιωπηθεί την γαταλοδοξία των ευχρηστών) σε συνδυασμό με το αίσθημα
της αχάνης για ελευθερία και ουσιαστική γνώση που δεν επιτρέπει την δημιουργία
μαζών, όπως προβάλλονται στην Αρετή, θα έκανε ίσως τον καλύτερο τρόπο πρόληψης
του κακού.

Όσο για την αντιμετώπιση, μας χρειάζεται μια "Φωτισμένη Δεξιότητα". Τα "φώτα" της
Επιστήμης και της Τέχνης παύουν να ερπύονται σε σύγκρουση με την εξουσία.
Ο συνδυασμός των δύο μπορεί πιστεύω να παίξει καταλυτικό ρόλο. Η άδω για
θα επιτελεί του πιο αχάδο σκοπό. Θα πάγει η διαφορά που παρατηρεί ο Ρουβώ,
θα επέλθει - πιθανά! - η αφοσίωση που αποζητά η Αρετή. Κατα τέτοιο υποστήριξε ο
Ρουβώ. Το πρόβλημα δεν είναι στα μέσα για στην χρήση τους. "Εξάλλειψη των αρετικών
ενεργειών", της βίαιης τραγωδίας των διεφθαρμένων ηγετών και της μη παιδικών
επιθυμιών δεν θα υπάρξει. Οι βίαιες θα έλεγαν πως αυτό θα κερδίσει στην γεν-
κότερη ισορροπία των πραγμάτων. Ένα όραμα είναι βέβαια. Η "ψευδής" από την γνώση ή
βουτηγμένη στην "ακαλαβία" παρλιού κοινωνία του Ρουβώ και τα μεγαλύτερα σημε-
της πρόσφατης ιστορία των ολοκληρωτικών καθεστώτων της Αρετή μας διδάξαν πως
μπορεί το κακό, όπως ή αν το ορίσουμε τελικά, να υπάρχει, μα ως βιωσι-
μενα και ελεύθερα από την ίδια μας την φύση όσα τελικά τα αντιμετωπίσαμε
απομυθώντας από αυτό, ότι δεσπόζει ίσως βρούμε, όπως η φέλιβα επιλέγει από το
πρωτόει το νεύμα!

(αχά με αν αυτό είναι η ίδια η πείρα!!)

* Γνωρίζει πως δεν είναι εφικτή η επιστροφή στη φυσική κατάσταση. Οργανίζεται έναν τύπο
υμνολογίας, όπως τον πικραίνει στο Κοινωνικό Σύνταγμα, σαν μια "εξελικτική" φυσική κατάσταση,
ελευθερίας ή ουσιαστικής ιδιότητας.